

arm, en, alsof hij niet wist wat hij verder doen wilde, schudde hij dien heen en weer.

Ze merkte zijn aarzeling en moest er bijna om lachen. Maar toen zag ze den heeten blik van zijn oogen, en ze rukte zich los.

— Weet je waarvoor deze jurk is? Ik ga me aanmelden bij een Fransche zaak hier, ik zeg dat ik een coupeuse uit Parijs ben. Ik begrijp wel dat ik me ook moet poeieren en zoo — maar dan zullen ze me aannemen.

Hij knikte langzaam met zijn hoofd. — Heel goed, dan zal ik een getuig-schrift voor je schrijven, — maar je moet Fransch praten.

— Natuurlijk.

— Durf je dat? Hij keek haar aan; — zijn oogen leken haar spottend en begeerig tegelijk. Het ging door haar heen: Hij denkt dat je niet zult slagen, en dan ben je in zijn macht.

Ze pakte haar oude jurk op, hield die beschermend voor zich. — We zullen zien, en als het me lukt, ga ik alleen wonen.

— Zoo. — Nu draaide hij zich om met een onverschillig gebaar, schoof de deuren weer achter zich dicht.

Ina stond een oogenblik roerloos. — Heb ik het me verbeeld, dacht ze. Zijn begeerte, kon die zoo plotseling weggaan uit hem? Altijd was hij nuchter en hard tegen haar geweest, ze meende dat hij niet anders kon. Maar ze voelde nog zijn greep om haar pols, — en het verwarde haar. — Ik moet weg, dacht ze haastig, ik moet nu zeker weg.

Den volgenden middag al ging ze zich aanmelden. Ze had den halven nacht genaaid, en voelde zich toch niet heel moe. Haar mat-bleeke huid stak scherp af tegen het glanzend groen van haar japon. Ze wist dit, en er was een opwinding in haar, die haar bijna overmoedig maakte. — De bediende die haar te woord stond, werd zichtbaar verlegen onder haar Fransch, en haar plotselingen, stralenden glimlach. Een verontschuldiging mompelend, liep hij achteruit, en fluisterde op eenigen afstand van haar met een dame.

Die vrouw kwam daarna op haar toe, sprak een paar hortende woorden Fransch, maar zonder daar zelf verlegen onder te worden. En Ina praatte vloeiend, had zelfs eenige handenmimiek, en telkens het stralend-lieve lachje. Ze wist dat ze fouten maakte, en dat heel gauw haar voorraad bedachte zinnnetjes op zou zijn. — Maar toen, ineens, ging ze Engelsch praten, als in een overvloed van goeden wil, sprak het bekoorlijk-vreemd, en telkens even haperend, maar niet slecht. — De vrouw tegenover haar, waardig, geposeerd, liet haar opluchting niet merken. — En neen, een coupeuse kon ze in 't geheel niet gebruiken, maar misschien, — ze was er niet zeker van — een juffrouw voor de handschoenen- en parfumerie-afdeeling. Het zou een groote uitzondering zijn wanneer een